

ναυάγιο

ναυάγιο, το, ουσ. [<αρχ. ναυάγιον], το ναυάγιο. **1.** οριστική και πλήρης αποτυχία, καταστροφή: «οι συνομιλίες κατέληξαν σε ναυάγιο». **2.** άνθρωπος ξεπεσμένος ηθικά ή οικονομικά, άνθρωπος τελείως αποτυχημένος: «απ' τη μέρα που έμπλεξε με τα ναρκωτικά, προστέθηκε ακόμα ένα ναυάγιο μέσα στην κοινωνία». (Λαϊκό τραγούδι: *κι αν στα χρόνια είμαι νέος, τι μ' αυτό, είμαι ένα χτυπημένο κυπαρίσσι, ένας άνθρωπος ναυάγιο σωστό, σε τι όνειρα ζητάς να σ' αρμενίσει*).

- τα ναυάγια της ζωής, οι αποτυχημένοι της ζωής, οι απόκληροι της κοινωνίας: «στα εγκαταλελειμμένα σιδηροδρομικά βαγόνια, που υπάρχουν στο Σταθμό, κοιμούνται κάθε βράδυ διάφορα ναυάγια της ζωής». (Λαϊκό τραγούδι: *αν φύγεις και μ' αφήσεις, θα ζήσω δυστυχής και συ θα καταλήξεις ναυάγιο της ζωής*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας